

de zwarte

maandblad
voor het
zwarte hart
van holland
2 gulden

6

"De Zwarte", maandblad
voor het
zwarte hart van Holland.
Verschijnt in de regio Den
Haag, Leiden, Gouda
en Delft.

DEN HAAG:

boekhandel "De Grote Leegte"

BOSKOOP:

boekhandel "De Vijfde Kolonne"

LEIDEN:

infowinkel "Alarm"

DELFT:

"Kaffee Voorstraat"

APRIL 1984

De samenstellers voelen zich niet zonder meer verantwoordelijk voor elk geplaatst artikel.

REDAKTIEADRES:

postbus 10233, Den Haag

BETALINGEN:

Gironummer: 3442401

t.n.v. "De Zwarte", Leiden

"Stort met karrevrachten"

PRIJZEN:

losse nummers twee piek

abonnement elf piek (zes nummers)

post-abonnees 22 piek

gratis voor politieke gevangenen

DRUKKER:

De Bijstand

Buitenvorm 216

Den Haag

3 Nieuwe onthullingen

5 Totaalweigeren: Christo

6 Lubbers bedankt: Volkel

8 Woensdrecht ter diskussie

11 Veenhuizen: het verraad

12 Dagboek uit Greenham

14 Het HVP de pé in

15 Paashazen in Woensdr

16 Utrege Olyphanten

17 Doktorandussen-junta

20 Dag van de anarchie

22 Boetes: neem en eet

24 De Voorstraat-story

26 Krakend wonen en werken

28 Turkse hongerstakers

29 Aad's kornet: sgreifsels

30 Haagse vrede radio

32 Ontwikkelingswerk op z'n

Deens

*34 woningcoöps in E.

35 De Zwarte-connection

CALIFORNIAN FRUIT

uit: De Nieuwe
van 1 april 1984

Den Haag. - In een Haags etablissement op een steenworp van de Nederlandse parlementsgebouwen kregen we een onthullend stuk onder ogen. Het droeg de titel «Californian Fruit» (Californisch fruit) en het behelste een uitvoerige analyse van de Hollandse samenleving. De auteurs van het geschrift zijn te vinden aan de andere zijde van de oceaan. Niet zozeer het onderzoek naar de stand van zaken, dat zeer gedetailleerd en ter zake kundig was, maar de aanbevelingen en conclusies zijn opzienbarend. Het gaat om een stapsgewijze beschreven directe inmenging van de Verenigde Staten van Amerika in de Nederlandse binnenlandse politiek. Van diplomatieke druk is geen sprake, wel van het gebruik van stromannen, van financiering van verzetsbewegingen en van het opduiken van agent-provocateurs.

De eenenzestig pagina's tellende beschouwing kregen we onder ogen, omdat een in Brussel verschijnend weekblad, voor de informant(e) minder risico gaf, dan een periodiek binnen de Nederlandse staatsgrenzen. De bron wordt in het Zuiden beter beschermd dan in het Noorden aldus onze zegsvrouw(man).

De politieke situatie

Uitgangspunt is de constatering dat Nederland binnen de Amerikaanse strategie in West-Europa een hoeksteen is. Rotterdam, de grootste havenstad ter wereld, is met Antwerpen de belangrijkste doorvoeren van Amerikaans militair materieel in geval van een Europees conflict. Nederland is de tweede grootste investeerder in de Verenigde Staten van Amerika en andersom is Nederland een belangrijke locatie van Amerikaans kapitaal, met name in de petro-chemische industrie. In Nederland zetelen reuzenbedrijven als Shell, Philips en Unilever, waarin veel Amerikaans geld is gestoken en Nederland telt dientengevolge relatief één van de grootste Amerikaanse kolonies van het continent.

Deze economische en militaire factoren hebben een politieke context die verder gaat. Nederland ligt momenteel binnen de Amerikaanse invloedssfeer, de buitenlandse en de defensiepolitiek van de Haagse regering, die *plus royaliste que le roi* is, getuigt ervan. Het is de belangrijkste pied à terre van Washington op het Europese

TOP SECRET

Headquarters
US EUROPEAN COMMAND
APO 124 US Forces

Annex A to USCMCEUR OPLAN NR 100-6
CONCEPT OF OPERATION

- (TU) **MISSION.** In case pre-emptive nuclear attacks are decided upon, US Forces in Europe, with major European allied military forces, will participate in the pre-emptive strikes and exploit military and political opportunities thus generated to penetrate into certain European satellite areas in order to create situations favorable to successful satellite rebellion against Bloc domination.
- (TU) **SUPPORTING OPERATIONS OF FRIENDLY FORCES.** As in Basic Plan.
- (TU) **GENERAL.** The United States government, in reaction to unequivocal indication that the Bloc will make a major attack on the U. S. or its allies, may launch a pre-emptive nuclear attack. If this attack is militarily effective, USCMCEUR will, consistent with the spirit of the USCMCEUR OPLAN NR 100-6 and in concert with participating allies, make penetrations into certain European satellite areas to create situations favorable to their rebellion against Bloc control. Initial efforts will be to liberate East Germany and Czechoslovakia. Operations in the Balkans will be conducted in accordance with the spirit of the USCMCEUR OPLAN NR 100-6 and in concert with other NATO members. As all of NATO may not want to participate in these operations, it is envisaged that a new allied arrangement would be formed following decisions within each country. Ultimately elements of USCMCEUR would be integrated into a new allied command representing this alliance.
- (TU) **PHASES OF ACCOMPLISHMENT.**
 - Phase 1
 - Attacks by USCMCEUR nuclear-capable forces to degrade enemy capability as necessary to ensure survival of U. S. and allied combat forces in Europe.
 - Nuclear-capable forces will attack in support of the Scheduled and Regional Progress of SACER's HEP, according to the instructions contained in the initiating orders. USCMCEUR forces will attack targets that are omitted by non-participating members of ACE.
 - Nuclear-capable forces will attack other Soviet forces that constitute a threat to USCMCEUR and allied forces providing such attack complies with the restraint policy applied for the pre-emptive attack.

Change to USCMCEUR OPLAN 100-6
THIS ANNEX CONSISTS OF 4 PAGES
A-1

TOP SECRET

Californian Fruit: top-secret-document.

DOWNGRADED AT 12 YEAR
INTERVALS; NOT AUTO-
MATICALLY DECLASSIFIED
DD FORM 1200-10

aanwezigheid in Europa moet beklemtonen. Een vertrouwensvotum als het ware. Ten tweede heeft het op langere termijn militaire betekenis, omdat een eventueel *nee* de basis van de Nato-strategie ter discussie stelt: atomaire afschrikking. Wanneer een land nu de kruisraketten verwerpt is de uiteindelijke consequentie 't verlaten van het atlantisch bondgenootschap. Ten derde blijkt uit opiniepeilingen van de Amerikaanse ambassade in Den Haag en uitgelekte geheime enquêtes van de Nederlandse regering dat 65% van de bevolking tegen plaatsing van iedere kruisraket is en dat nog geen derde van de populatie achter de Amerikaanse strategie staat.

De Amerikanen vrezen ervoor dat de Nederlandse regering voor dit principaal *nee* van de bevolking door de knieën zal gaan. Zo vindt men de minister van Defensie, *Job de Ruiter* een uiterst zwakke steen. De Ruiter, ernstig in zijn geloof en van gereformeerde komaf, trekt zich de uitspraak van de gereformeerde synode sterk aan, dat niet tot plaatsing mag worden overgegaan.

Het overzeese document meent dat in het Nederlandse parlement slechts met behulp van de «apartheidsfanaat» (zoals hij staat omschreven) *Janmaat*, de regering eventueel aan een meerderheid kan komen op het Binnenhof. Het spelen van de parlementaire kaart wordt daarom ten strengste afgeraden. Dit geeft een grote kans op een veto tegen de komst van de Amerikaanse raketten.

vasteland. De Bondsrepubliek en Frankrijk zijn te groot om te domineren, in Italië is er een te sterke communistische invloed, blijft over het sterkste van de kleine landen. Dankzij Nederland kan de Verenigde Staten van Amerika, het gevaar van een neutraal Europa dat uit de Amerikaanse radius geraakt, voorkomen.

Daarom is het van wezenlijk belang dat de Haagse regering binnen door het State Department gegeven grenzen blijft. De landsverdediging en de buitenlandse politiek dienen, voor zover het Europa betreft, op hetzelfde spoor te zitten als die van *Reagan*. Daarnaast mag de Amerikaanse aanwezigheid als zodanig niet gecontesteerd worden door de bevolking.

Op de drie laatste punten ziet «Californian Fruit» grote moeilijkheden opdagen.

In juni aanstaande moet de Nederlandse regering een beslissing nemen over de plaatsing van achtenveertig kruisraketten. Dit is in de eerste plaats een politiek besluit dat de eenheid van de Nato en de consensus over de Amerikaanse militaire

Het parlement buiten spel

In plaats daarvan dient de Nederlandse regering te beslissen zonder inmenging van de volksvertegenwoordiging «Californian Fruit» memoreert de gesprekken met de Nederlandse minister-president *Lubbers* tijdens zijn privé-bezoek aan de Verenigde Staten en de bemiddelende rol van *Tindemans* en *Martens* ter zake, als goede aanzetten tot dit streven: het uitschakelen van de door het volk gekozen afgevaardigden.

Hoewel *Lubbers* in het rapport wordt beschreven als de sterke man van Europa, zal hij volgens de analyse niet op eigen kracht het parlement kunnen passeren, vanwege de electorale gevolgen. Hij moet hierbij geholpen worden.

En wel in zódanige zin, dat er geen sprake is van een staatsgreep, maar evenmin van een normaal parlementair proces. Nogmaals wordt in 't rapport prijzend gewezen op *Martens*, die deze situatie van feitelijke regeringsdictatuur op sociaal vlak al twee jaar in een buurland doet voortbestaan.

Omdat binnen de grootste Nederlandse regeringspartij het Christen-Democratisch Appèl (CDA) echter grote onenigheid heerst over mogelijke plaatsing is de kans op een machtigingswet in de huidige Nederlandse situatie niet goed denkbaar.

Het stuk wijst vervolgens op artikel 103 in de nieuwe Nederlandse grondwet waarin sprake is van de burgerlijke uitzonderingstoestand. De wet buitengewone bevoegdheden burgerlijk gezag, sinds 1952 tijdens één van de grimmigste jaren van de koude oorlog, van kracht, geeft de minister van Binnenlandse Zaken in zo'n geval vrijwel onbeperkte bevoegdheden. Alle grondrechten worden zondig buiten werking gesteld. De dictatuur in legaliteit is volgens deze wet slechts een kwestie van een koninklijk besluit zonder tussenkomst van het parlement. Er is één maar, de statengeneraal moeten na het uitroepen van de burgerlijke uitzonderingstoestand deze situatie sanctioneren.

Er wordt op gewezen dat zo'n situatie zich tot nu toe nooit heeft voorgedaan en dat bij toepassing ervan ook het ongeschreven staatsnoodrecht een rol speelt. Wanneer er voldoende feitelijke argumenten worden aangedragen, is sanctioneren zonder parlement of goedkeuring door een parlement waaruit leden ter linkerzijde zijn verwijderd, mogelijk.

De vrachtwagentaktiek

De schrijvers suggereren in Nederland een situatie te scheppen die het uitroepen van de burgerlijke uitzonderingstoestand tot gevolg heeft. Daartoe willen ze de wereld van de vrachtwagenchauffeurs infiltreren, zodat die nadat op totaal andere vlakken actie heeft plaatsgevonden, de finishing touch kunnen geven.

Een tweede «infiltratie-sector» is de vredesbeweging. Niet zozeer door werking binnen de beweging zelf. Dat zou een zaak van lange duur zijn en eerst effectief kunnen worden bij acties tegen de komst van de raketten. Nu de raketten er nog niet zijn heeft dat weinig zin. Uit naam van de vredesbeweging dienen aanslagen plaats te vinden op Amerikaanse en Nederlandse militaire doelen. Hoge frequentie en spreiding over heel het land is vereist om voldoende werking te hebben.

Als potentieel wordt hier de weer opbloeiende neo-fascistische beweging genoemd. Herinnerd wordt aan soortgelijke aanslagen door rechts uit naam van links op de Amsterdamse metro tijdens de kabouterijd, een klein decennium terug.

De derde weg is die van de simpele omkoperij. Gedoeld wordt op chantabele politici en op mensen in hoge journalistieke posities die geld nodig hebben en vanuit hun positie invloed kunnen uitoefenen op de publieke opinie om de burgerlijke uitzonderingstoestand uit te roepen.

Lubbers mag dit niet zelf verzinnen, hij moet er natuurlijkerwijze toe gebracht worden. Tevens dient een aantal parlementsleden gecompromitteerd te worden. Er wordt een links complot voorgesteld waarbij meerdere volksvertegenwoordigers (waaronder voor de geloofwaardigheid ook christen-demokraten) bij betrokken zijn. Is dit eenmaal geschied, dan is het parlement de facto uitgeschakeld en de Nederlandse bevolking murw gemaakt. Washington kan zijn belangrijkste doeleinde, plaatsing van kruisraketten ter verdediging van de dan resterende Nederlandse democratie, uitvoeren. Een democratie «western style».

leidse kit

Je hoeft geen lid te zijn van de centropartij om nazimethoden toe te passen; meldt je gewoon bij de leidse politie!

In de nacht van zaterdag op zondag j.l. werd een bewoner van het kraakpand Korte Mare 24 door de kit van zijn bed gelicht en zonder enige grond geboeid en overgebracht naar een cel op het politiebureau. De manier is ons bekend uit fascisties Turkije en uit de nazitijd in Nederland.

Keurig aanbellen, midden in de nacht, want dan zijn de mensen zeker thuis, zeggen dat ze willen praten met de jongen die op die en die kamer en op die en die verdieping woont, ze weten alles tot in de puntjes, niet ingaan op het verzoek van de bewoners om de volgende dag maar terug te komen, met fikse klappen en goedgerichte kinhaken zich een weg door de bewoners slaan, gelul over huisvredebreuk afdoen door te zeggen dat ze daarover maar een klacht moeten indienen, de gezochte jongen uit het huis sleuren, tegen de grond gooien en in handboeien slaan en dan, na het uitdelen van nog een paar klappen aan wat omstanders, in de auto stappen en weg scheuren.

Zo ging het eraan toe veertig jaar geleden en ook nu nog.

Reden: de jongen op het kitteburo laten zien, dat ook zonder dat je je naam zegt, de kaart met alle gegevens over je al klaar ligt en een identifikatie dus ook zonder medewerking kan plaats vinden.

's Middags kwam hij weer vrij na ongeveer 11 uur hechtenis. De volgende keer misschien helemaal niet meer! Zuid-Amerika aan leidse wateren.

CRISTO BIJ DE KRIJGSRAAD

Maandag 26 maart moest Cristo Motz uit Rotterdam bij de krijgsraad in Arnhem voorkomen vanwege zijn (totale) dienstweigering.

Het proces duurde heel kort omdat Cristo geen verdediging voerde; hij wilde elke schijn van medewerking aan deze poppenkast vermijden. Ook het publiek nam de mannetjes achter de tafel niet serieus, waarop de president van het zootje, Kloots, geïrriteerd reageerde: volgens hem was de krijgsraad allerminst om te lachen. Hij nam zichzelf zelfs zo serieus dat hij dreigde Cristo tijdens diens laatste woord het recht tot spreken te ontnemen. Cristo richtte zich namelijk tot z'n publiek zodat de president tegen z'n rug aan zat te kijken. Toen Kloots hem daadwerkelijk het woord ontnam, draaide Cristo zich een halve slag om en vervolgde z'n verhaal, draaide weer terug, waarop Kloots weer begon te zeuren, zodat Cristo uiteindelijk als een windvaantje rondtolde. Na enkele pirouettes werd-ie uit de kromzaal verwijderd op bevel van Kloots. Deze verhoorde zo het effect van Cristo's verhaal, een stuk van Max Stirner over de vrijheid van het individu.

de uitspraak

De uitspraak van de krijgsraad luidde 12 maanden bajus (waarvan er 9 daadwerkelijk uitgezeten moeten worden).

Dit was de eerste keer dat de krijgsraad een anti-militaristische dienstweigeraar tot 12 maanden veroordeelde - dit itt religieuze dienstweigeraars. Het Hoog Militair Gerechtshof, de hoger beroepsinstantie, veroordeelde wél eerder, in september en oktober vorig jaar, twee dienstweigeraars tot 12 maanden. Dit gebeurde nadat minister van oorlog De Ruiters in de Defen-

dienst weigert. Hij had in januari op moeten komen, was niet gegaan -net als 8 anderen- en werd sindsdien dus gezocht door de maresjosee. toch is het niet heel erg vreemd dat hij naar de zitting ging. Het gebeurde vaker dat er mensen die gezocht werden in de zaal zaten. Tot nu toe was het beleid er niet op gericht deze mensen ter plekke op te pakken. Dit wordt bewezen door het feit dat er nóg een weigeraar uit de januari-groep in de zaal zat, die met rust werd gelaten.

Over het algemeen bepalen dienstweigeraars zélf wanneer ze zich aangeven cq op laten pakken. Rond dat oppakken wordt dan een zgn. oppakaxie georganiseerd. De oppakaxie van de januarigroep was het Veenhuizen-plan. Zoals te lezen is in Bluf 111 en elders in deze Zwarte was dit plan uitgelekt en werden de axievoerders vantevoren door de BVD gewaarschuwd dat ze beter konden kappen.

siekrant een nieuwe regeling voor (totale) dienstweigeraars had aangekondigd, waarop de krijgsraad besloot dienstweigeraars in afwachting van die regeling onder een aantal voorwaarden (oa een wekelijkse meldingsplicht bij de maresjosee), voorlopig in vrijheid te stellen.

Toen bleek dat de op dat moment vastzittende dienstweigeraars niet op zo'n regeling zaten te wachten -de enige goeie regeling is immers afschaffing van het leger- en zich dus ook niet wekelijks wilgen melden bij de maresjosee, werden ze door de krijgsraad 'gewoon' tot 18 maanden veroordeeld, wat in hoger beroep door het HMG werd teruggedraaid tot 12 maanden. Deze nieuwe lijn is nu dus door de krijgsraad overgenomen.

in de wandelgangen

Opmerkelijk was de ontspannen sfeer die rond het proces hing. Niemand werd gefouilleerd en bij de ingang stonden 'slechts' twee maresjosees. Na de zitting mocht men gevieren met Cristo praten.

Dat schijn bedriegt, bleek ook hier weer. Nietsvermoedend wandelde iedereen het zaaltje uit, koniese opmerkingen makend over de vele uniformen om ons heen. Bijna iedereen was ze gepasseerd, toen er enige konsternatie ontstond.

Voordat tot de meeste mensen doordrong wat er was gebeurd, werd Bernard uit Amsterdam weggesleept door enkele van de uniformen, een nauwe gang in. Twee vette patsers versperden de rest van ons de weg, zodat er niets anders overbleef dan machteloos schelden en dreigen.

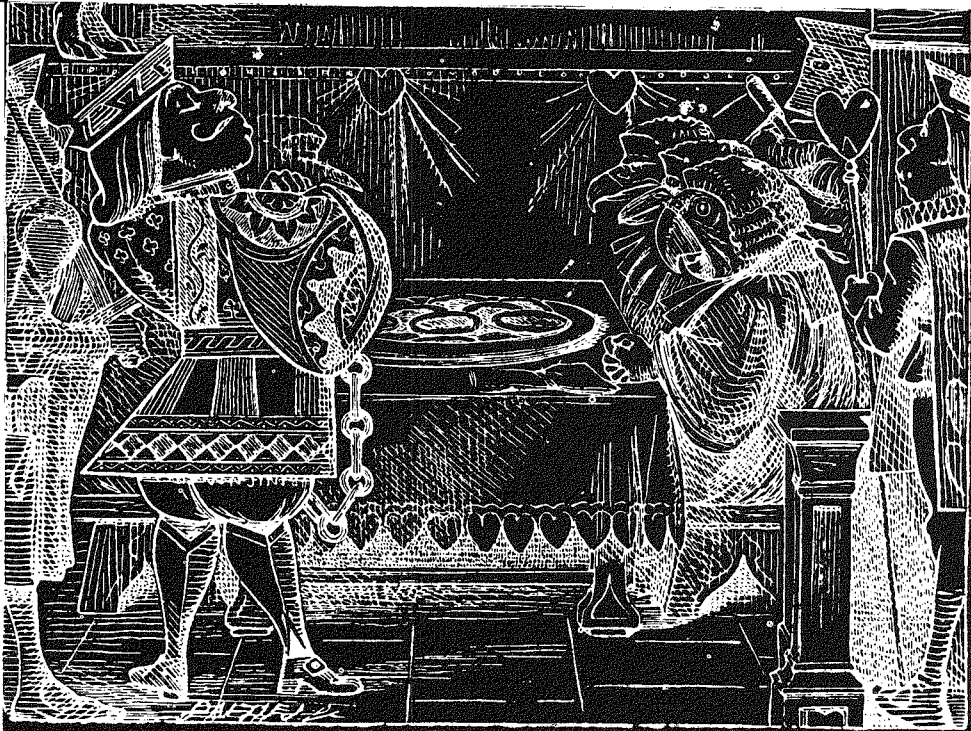
De arrestatie was mi geen toevalstreffer, maar vantevoren voorbereid, gezien de soepelheid waardoor eventuele achterdocht werd gesust vóór het proces, en de grote hoeveelheid uniformen na de uitspraak.

Bernard werd gearresteerd omdat hij net als Cristo (totaal

registreren, maar ze konden niet veel verhinderen, en geregistreerd wordt er tóch, of een bezetting nu een uur of een dag duurt. Bovendien kunnen ze een grote groep mensen ook veel minder makkelijk lang vasthouden. Daar komt nog bij dat de Veenhuizen-axie kennelijk heel bedreigend was (wat zit er allemaal in die komputer??).

Het lijkt er dan ook op dat de jacht op loslopende dienstweigeraars verhevigd is om oppakaxies als in Veenhuizen te voorkomen.

1: Slechts één dienstweigeraar is hierop ingegaan. Nadat hij bijna een jaar lang aan de meldingsplicht voldaan heeft, is hij kortgeleden veroordeeld tot 45 dagen, de tijd die hij in voorarrest had doorgebracht. Over die met veel tamtam aangekondigde nieuwe regeling hoor je nix meer - die zal wel ergens liggen weg te rotten.

Alweer een geheel nieuwe aanpak. Normaal werd men onder dit soort omstandigheden gewoon opgewacht door een legertje uniformen van allerlei slag. Het belangrijkste doel van deze aanpak van de EVD en achterliggende instanties is ongetwijfeld het intimideren, paranoia maken en tweedracht zaaien van/in de antimilitaristische beweging. Door bij voorbaat hun 'macht' te tonen helpen ze ons op het eerste gezicht aan informatie, maar proberen ze ons uiteindelijk te verzwakken en zo grootschalige geheime axies te voorkomen.

Bij voorgaande uitgelekte axies (IEMC, Woensdrecht) had de BVD namelijk bijzonder weinig profijt van hun informatie. Ze konden wel sneller ingrijpen en mensen

Voor mensen die de weigeraars in de bak wel 's een briefje willen schrijven, zijn hier hun adressen:

-Cristo Motz
Bijlmerbajus, HvB 't Veer
HJE Wenckenbachweg 48
1096 AN Amsterdam

-Bernard Mantel
Bijlmerbajus, HvB Demersluis
zelfde adres

-Dirk van Donselaar
HvB
Wolvenplein 27
Utrecht

Bedenk wel dat alle post door de bajuscensor gelezen wordt.

bij wijze van nabeschouwing

Lubbers bedAnKT!

Vrijdagavond 6-4. Lubbers ver-spreekt zich voor TV en radio. In Woensdrecht staat een ontvangstkommitee voor ons klaar. Niet naar Woensdrecht, dan naar Volkkel.

Zaterdagochtend, heel vroeg, stromen de busjes leeg. Een kleine 200 mensen gaan in het donker het weiland op richting prikkeldraad. Na het openknippen van het draad en het beklimmen en afglijden van twee aarden wallen, staan we voor de deur van het "object". Als de deur is opengebrouwen worden alle sjekkie's uitgemaakt want er word vermoed dat er munitie is opgeslagen.

Het gebouw blijkt een materiaalloods te zijn. Van alles en nog wat ligt er opgeslagen: t-shirts, wapenstokken, laarzen, allerlei petjes en mutsen, papier, oefenpatronen, gasmaskers en ook UZI's worden ongemoeid gelaten hoewel meningen over wat daarmee te doen sterk verschillen. De overige spullen krijgen ech-

ter wel een behandeling. Stickers en verf geven de laarzen, jassen enz. een wat frisser aanzien. De muren en kasten worden voorzien van leuzen, tekeningen en liefdesbrieven aan de kommandant. In het kantoor gaan laden en kasten open. De-oninteressante-dossiers en andere papierrommel vinden hun bestemming op de grond.

Onderling komt het af en toe tot nogal heftige discussies over de "vernielingen", maar het blijft gezellig. We drinken militaire koffie en thee, sommigen zelfs nog een slokje sherry en gaan ongestoord door met snuffelen en versieren. Een half uur na het openbreken van de deur komen er nog mensen binnen die, wegens pech onderweg of het verkeerd lezen van de kaart, vertraging hebben opgelopen. Zelfs de breekijzers kunnen nog worden weggebracht. Als we van te voren hadden geweten dat we zo lang onze gang hadden kunnen gaan dan hadden we vast veel meer dan en-

kel breekijzers weggebracht.

Pas na twee uur bezetten word er door de geüniformeerden opgetreden. Eenheden marechaussee moesten namelijk helemaal uit Woensdrecht komen. In militaire vrachtwagens worden we afgevoerd. Het zeil aan de buitenkant en aan het dak van de wagen vertoont al snel grote scheuren en van buitenaf kun je armen en gebalde vuistjes er uit zien komen. Bij de hondenkennel worden we afgezet. Een deel word in groepjes van vier gepropt en de rest word in een soort omheining bijeen gedreven.

De hondenhokken zijn niet echt comfortabel. Je kan er niet rechtop staan en maar 2 à 3 passen in doen. Zitten in de hondepis is niet zo fijn en van het geblaf van dat beest word je ook niet goed. En dan te bedenken dat die beesten nog langer in een nog kleiner hokje dan wij hebben gezeten.

De hokken kunnen niet op slot dus word er al gauw en kat-en-muis-spelletje met de bewakers gespeeld. Deurtjes open, snel de buurman een zoen geven en weer terug. Omdat we geen eten of drinken krijgen, niet mogen plassen enz. word het spel al gauw grimmiger. In de, voor ons veel te lage, golfplaten daken van de hokken worden gaten gebeukt. Bij sommige hokken vliegen de daken er zelfs in hun geheel af. In de deels plasticen omheining worden gaten getrapt, een wapenstok wordt afgepakt en er worden brandjes gestookt. Er wordt met hout gegooid als de bewakers met de waterslang en honden de 'orde' trachten te herstellen. De 'ongeregeldheden' hebben wel effect. Sommigen mogen plassen en het voorleiden aan de hulp-OvJ gaat ook stukken sneller. We worden allemaal gefouilleerd. Niemand zegt zijn/haar naam. Van bijna iedereen worden foto's en vingerafdrukken genomen. Mensen die zich daartegen verzetten worden mishandeld (slaan, in de geslachtsdelen knijpen). Hulp-OvJ, tevens opperwachmeester der Koninklijke Marechaussee, ingedeeld bij de Distriktsrecherche groep Noord-Brabant, dhr. Antonius Waltherus Maria van der Mast, verdenkt ons, met een hééééééel serieus gezicht, van: het zich bevinden op verboden militair terrein, inbraak en openlijke geweldpleging blabla.

Nadat de formaliteiten en andere officieelheden zijn afgehandeld, worden we naar een wat verlaten hoek van de basis gebracht. Tussen het prikkeldraad en de marechaussee is het wachten op eh..... 200 politiecellen? voetbalstadions? artis? Vrijlating? Het blijft allemaal vaag. Van de papierbiznizz klopt ook al niet veel. Een deel van de mensen is in verzekering gesteld, anderen zijn zelfs al op foto gedagvaard en weer anderen hebben helemaal nix gekregen. Afwachten dus.

Na een tijdje, rond een uur of zes 's avonds, komt een nogal vaag type naar ons toe met een wat merkwaardige mededeling: "Iedereen die na 15.00 uur in verzekering is gesteld mag naar huis, de rest blijft." Als wij vragen waarom dat

is, antwoordt hij: "Omdat dat beslist is!" We pikken dat niet. Iedereen vrij of niemand en we eisen advocaten. De situatie loopt wat uit de hand als enkele mensen behoorlijk grof worden weggesleurd. We haken met z'n allen in en na wat duw- en trekwerk wordt het weer wat rustiger. Onze tegenstanders weten echter niet meer wat ze met ons aan moeten. Zenuwachtig lopen ze heen en weer. Aan de andere kant van het prikkeldraad rijden busjes af en aan. Steeds meer militairen met steeds meer sterretjes komen langs voor overleg. En wij maar wachten, hoewel de hoop dat we met ons allen vrijkomen wel is toegenomen gezien de paranoia aan de andere kant van het prikkeldraad.

En eindelijk, na wat wel uren leek, wordt ons verteld dat we allemaal mogen gaan. Een stoet van 200 anti-militaristen, omsingeld door marechaussee en luchtmacht-bewaking, komt na een wandeling van een half uur over de basis, door de hoofdboort naar buiten. Vrij en opgelucht.

In het dorpje Volkel praten we nog wat na en krijgen verhalen te horen over persfotografen die over het hek van de basis zijn getrokken en aangehouden en horen we dat ze hebben geprobeerd ons onder te brengen in kazernes ed. Gelukkig is ze dat niet gelukt. Ondanks dat we flippen op het uitlekken van de Woensdrecht-axie hebben we ze toch mooi kunnen verrassen in Volkel. Eindelijk is er weer een massale bezettingsaxie geslaagd en dat is prima, maar laten we niet te hard juichen, want veel dingen zitten goed fout.

over verhoudingen

De Volkel-axie was oorspronkelijk een Woensdrecht-axie. Omdat de axie van 18 februari was uitgelekt werd deze axie geheim en dan ooit door relatief weinig mensen voorbereid. Dwz met niemand, zelfs je naaste vriendinnensters niet, kan je over de axie praten. Wat tot gevolg heeft dat je veel dingen

opkropt, je nergens met je twijfels en angstgevoelens heen kan, behalve dan naar de mensen met wie je samenwerkt. En die zitten met hetzelfde en hebben, net als jijzelf, meer om zich druk over te maken. Nog een nadeel in verband hiermee is, dat je de mensen die je voor de axie benadert nauwelijks enige informatie kunt geven behalve: "Axie tussen die en die datum - verboden militair terrein op - bezetting - ga er van uit dat je opgepakt wordt blabla." Hoe je het ook wendt of keert, ook al wordt de geheimhouding geaksepteerd en gaat men in vertrouwen om met de voorbereiders, toch wordt er zoiets geschapen als 'leiders en voetvolk'. Het voetvolk kan niet meedenken over de axie, de keus is dan in feite ook: meedoen of niet. En als vrijdag 6 april de axie uitgelekt blijkt te zijn, dan denk je ook: "Waar ben ik mee bezig?" en is ineens iedereen voetvolk geworden want wat het doelwit in Volkel was en wat voor soort axie het was, daar kwam je pas achter tijdens de axie zelf.

De axie maakte trouwens wel weer een hoop goed. Uiteraard omdat het lukte, maar zeker ook vanwege de manier waarop we met elkaar omgingen, hoe we elkaar steunden in bepaalde benarde situaties - iedereen vrij of niemand vrij!

En ook daar gaat het om! Niet alleen de techniese en politieke kant van de axie is belangrijk, maar ook de persoonlijke emotionele kant. Hetgeen waartegen we knokken is immers ook gebaseerd op verhoudingen tussen mensen, heeft ook te maken met boven en onder. We vechten tegen het systeem van heerschappij van mensen over mensen. Vechten tegen dat systeem betekent ook: vechten tegen dat systeem in onszelf. Doen we dat niet, dan leidt ons verzet tot niets.

Noigmaals:

NIET BIJ KRUISRAKETTEN ALLEEN!

GEEN VROUW GEEN MAN GEEN HOND VOOR HET MILITARISME!

ARMY OUT!

Woensdrecht?

Vorige zomer maakte de regering bekend dat ze Woensdrecht aan de Amerikanen had toegewezen om hun raketten te stallen. 'Op naar Woensdrecht' was de pavlov-reflex van de vredesbeweging. En hoe dichterbij het tijdstip van (een besluit over) plaatsing komt, des te meer richt de vredesbeweging zich op Woensdrecht. Ook de radicalere delen van de vredesbeweging leggen er hun bezoeken af: 18-2 een bezetting (spoging), 1-4 picknick op de basis, 7-4 een geplande bezettings-aktie, die naar Volkel werd verplaatst, en de nog komende bezettingen/blokkades op 1, 2 en 3 juni.

Over de actie op 18-2 oordeelde de schrijver/ster van het verslag in de Zwarte: "De eerste harde actie tegen kruisraketten is geslaagd, maar 'we zijn in de val gelopen'". De eerste actie was het zeker niet, en of het wel zo'n geslaagde actie was, is nog maar de vraag.

In dit artikel wil ik ingaan op de dans om de raketten, de laatste veldtocht voor de vrede, de bonzobrokken nav. de akties rond Woensdrecht door de basisgroepen tegen militarisme en kern-geweld.

De kern van de zaak

De (voorgenomen) plaatsing van nieuwe raketten vormde aan het einde van de jaren zeventig de katalysator van de vredesbeweging. Om allerlei, deels elkaar uitsluitende redenen - angst, nationalisme, AKB, anti-militarisme, christendom enz. enz. - ontstond er een breed verzet voor de 'vrede', die voor iedereen wat anders betekende, al naar gelang de motivatie om in verzet te komen. Hoofdpunt op de agenda: 'geen raketten', wat samen met 'vrede' ook zo'n beetje de enige gemene deler van de vredesbeweging was; voor de rest liepen/lopen de opvattingen sterk uiteen over hoe er te werk gegaan moet worden, wie of wat de oorzaak van alle ellende is en wat de alternatieven zijn.

Met het verstrijken van de jaren kwam de waarschijnlijke plaatsing steeds dichterbij. De regering begon voorbereidingen te treffen - koos oa Woensdrecht uit- en nu gaat binnenkort 'het' besluit vallen. Alsof er een rode doek wordt opgehouden, richt iedereen zich hierop - 'geen raketten' is van gemene deler tot het alles zaligmaken-

de doel van de vredesbeweging geworden. De vredesbeweging is tot anti-raketten-beweging gereduceerd en maakt zich nu op voor een konfrontatie met de staat (a la 'Doodewaard gaat dicht') bijna uitsluitend over de vraag, of er wel of geen raketten moeten komen. Datgene wat eerst verschillende groepen bundelde, begint nu de vorm van een obsessie aan te nemen. Wanneer de ban wordt verbroken met 'het' besluit (of 'de plaatsing'), dreigt de vredesbeweging, net zoals haar Duitse tegenhanger, als een zeepbel uiteen te spatten in een door beide partijen zorgvuldig voorbereide 'hete herfst', die in Nederland misschien wel tot het niet plaatsnemen en de val van Lubbers zal leiden (i.t.t. Duitsland, waar de heersende belangen steviger in hun schoenen staan), alsof dat de kern van de zaak is, alsof niet achterliggende redenen het eigenlijke kwaad zijn, dat afhankelijk van verschillende opvattingen, waardoor men in verzet is gekomen, op een andere manier wordt ingewild.

De vredesbeweging moet eindelijk haar naam weer serieus nemen en het verzet niet tot de vraag beperken, of er wel of geen raketten moeten komen. Blijft dit toch het enige punt op de agenda, dan is er een slechte mogelijkheid, dat bv. de raketten gekompenseerd worden door een extra portie konventionele bewapening, dat Lubbers voor één van die andere machthebbers wordt ingewisseld en dat er verder niets gebeurt.

Door de achterliggende oorzaken tot dat te maken waar we ons tegen verzetten, kan de zelf opgelegde beperking tot 'het' besluit (en Woensdrecht als tastbaar bewijs daarvan) opheffen die als uitwas van het systeem (of nog erger: als bedreiging van buitenaf) zou moeten worden bestreden, en in plaats daarvan het achterliggende systeem aanpakken en blootleggen (en daarmee de raketten in een breder kader plaatsen), want: HET SYSTEEM MAAKT GEEN FOUTEN, HET SYSTEEM IS DE FOUT; en: NIET ALLEEN VAN WOENS DREFT IS ELK THEELEPELTJE TEVEEL. Dat is de kern van de zaak, die niet op korte termijn beslecht kan worden. Hierdoor kan zowel de continuïteit van de vredesbeweging gewaarborgd, als ook opvattingen binnen de vredesbeweging bekritiseerd en veranderd/geradicaliseerd worden, die ook tot meedoen in de vredesbeweging geleid hebben, maar in wezen nogal kortzichtig zijn; zoals dat met het verdwijnen van de kernwapens het paradijs op aarde zal aanbreken, of tamelijk eng

zijn, zoals bv. het nationalistische anti-americanisme, dat uiteindelijk dicht in de buurt komt van Janmaat's houding tegenover buitenlanders. Hoewel het natuurlijk goed is, om in de gaten te houden, wat ze in Woensdrecht uitvreten, moeten we ons er niet teveel op concentreren. Iedereen weet zo langzamerhand wel wat daar aan de hand is. In plaats van monotone bezettingspogingen in Woensdrecht kunnen we beter op andere, wat fantasievollere plaatsen en manieren actief zijn. en daar spreekt nog meer voor.

de slag om Woensdrecht

Woensdrecht (en nauwelijks wat anders) 'aanvallen' leidt niet alleen tot inhoudelijke versmalling - alles wordt gereduceerd tot 'de raketten'-, maar ook tot frontale openlijke konfrontatie met de staat met als inzet de vraag wie het uiteindelijk voor het zeggen heeft. Iets wat we bij de huidige stand van zaken nooit kunnen winnen - of er moet een wonder geschieden. Omdat ze elke aanval op Woensdrecht zullen kunnen afslaan, staat van tevoren al vast dat elke open konfrontatie misschien wat schade zal kunnen aanrichten (aan materieel en aanzien van de staat), maar toch voor het belangrijkste deel symbolisch is. Denk hierbij alleen al aan de kamerleden, die eerst de rol 'demonstrant' en daarna de rol 'ME-er' speelden.

Dat zo'n actie zo symbolisch is, daar is niets op tegen - ondanks alle schaduwkanten kan de positieve, mobiliserende werking van 21 november en 29 oktober niet genegeerd worden en als het niet tot plaatsing komt, zal dat voorname-lijk door deze demo's komen.

Maar als het de bedoeling is om de belangen achter Woensdrecht te treffen, om niet de uitwas maar de wortel te bestrijden, is een slag om Woensdrecht misschien heldhaftig of aangrijpend, maar zinvol is anders. Want terwijl de werking bijna alleen symbolisch is, zijn de gevolgen voor de aktievoerders minder symbolisch: naast de gebruikelijke frustratie, die tot afstomping of resignatie leidt, bieden akties, waarbij aktievoerders/sters zich en masse aan de kit uitleveren, de staat de wel erg gemakkelijke mogelijkheid, om delen van de vredesbeweging, die zichzelf als het radicalere gedeelte daarvan zien, te registreren (en daarmee te

Nee bedankt.

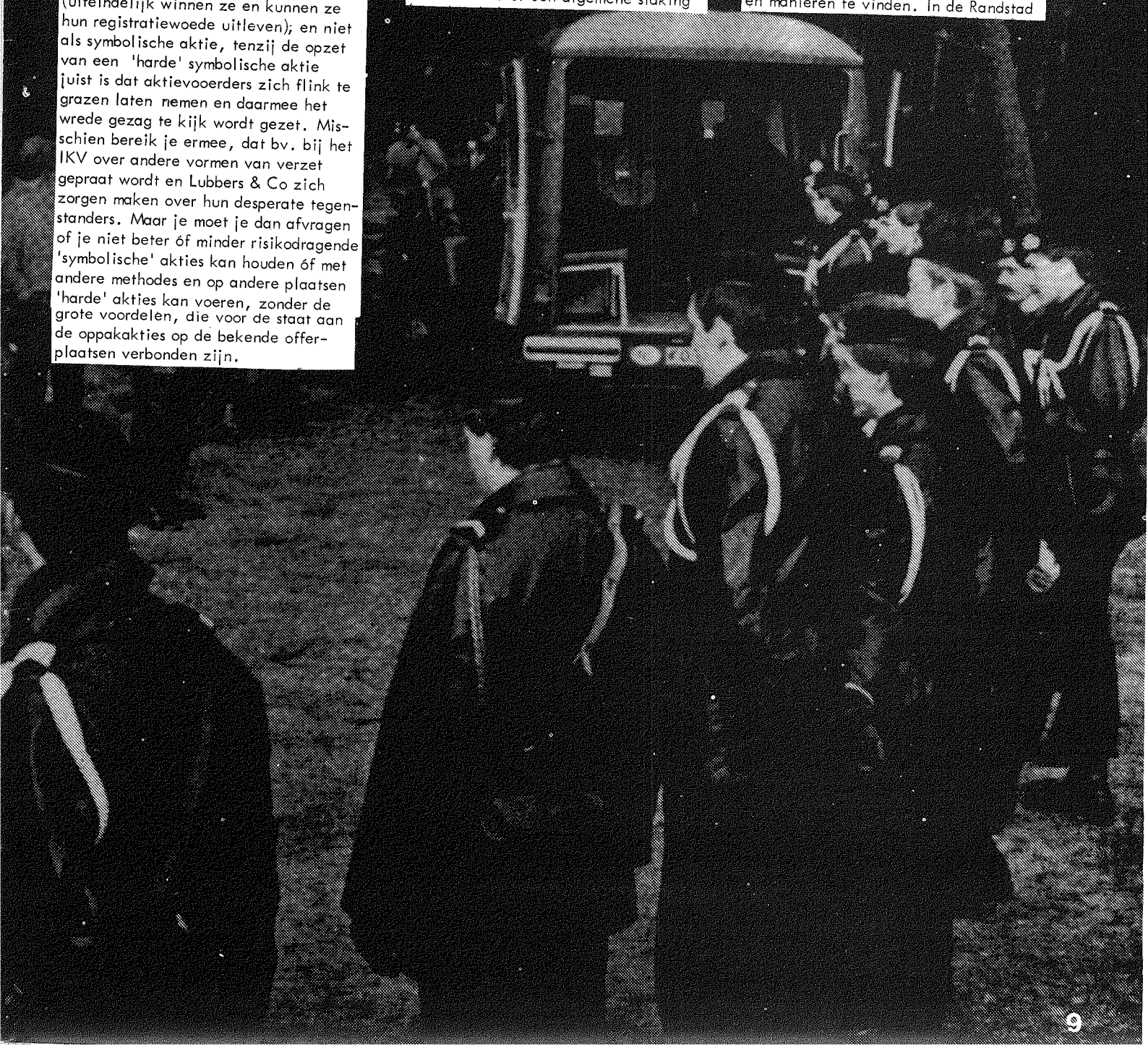
kunnen controleren en in z'n macht te houden), te vervolgen/kriminaliseren en te intimideren. Zodat bv. na de aktie van 18 februari niet alleen de aktievoerders/sters tevreden zijn, maar ook de kit. Dan kan je wel in je vaandel schrijven, dat je aktie 'hard' is, en beweren dat je geen symbolische aktie voert, maar strooi je dan niet behalve in de ogen van staat ook zand in je eigen ogen?

Daarom zijn dit soort 'harde akties' volgens mij niet zo geslaagd - niet als harde aktie, omdat je misschien wel een beetje de belangen achter Woensdrecht aantast, maar zij uiteindelijk toch meer voordeel dan verlies lijden (uiteindelijk winnen ze en kunnen ze hun registratiewoede uitleven); en niet als symbolische aktie, tenzij de opzet van een 'harde' symbolische aktie juist is dat aktievoerders zich flink te grazen laten nemen en daarmee het wrede gezag te kijk wordt gezet. Misschien bereik je ermee, dat bv. bij het IKV over andere vormen van verzet gepraat wordt en Lubbers & Co zich zorgen maken over hun desperate tegenstanders. Maar je moet je dan afvragen of je niet beter óf minder risikodragende 'symbolische' akties kan houden óf met andere methodes en op andere plaatsen 'harde' akties kan voeren, zonder de grote voordelen, die voor de staat aan de oppakakties op de bekende offerplaatsen verbonden zijn.

En als aktie, die tot navolging moet inspireren, is een (massa-)arrestatie, want dat is iedere bezetting met 100% pakkans, zeker niet geslaagd. Weinig of geen mensen, die zich normaliter beperken tot gezellig IKV-en, zullen gedacht hebben: "Dat moet ik ook 'ns doen!", al zullen ze wel respekt hebben voor de zelfopoffering. Bovendien: als het wel zou aanspreken, geef je dan niet het verkeerde voorbeeld?

Wil je andere mensen radikaliseren, dan moet je ze niet aanraden om in het openbaar hun hoofd tegen een muur te slaan, maar akties organiseren die een perspektief bieden, bv. prikakties met minder risico of een algemene staking

(waarbij de komende symbolische werkonderbrekingen niet het uiterste middel maar een kleine waarschuwing zijn); dat is veel effectiever en is (in de ogen van gematigder delen van de vredesbeweging) beter en eerder mogelijk dan nog meer oppakakties. In de clinch gaan bij Woensdrecht kan je beter laten, wanneer het de bedoeling is de belangen erachter direkt, 'hard' aan te pakken. Dan is het nodig (zonder al teveel zelfoverschatting) eigen mogelijkheden en beperkingen goed in het oog te houden en risico's, zoals arrestatie, te beperken. Er zijn dan veel betere, meer aangemeten doelen en manieren te vinden. In de Randstad

stikt het bv. van de militaire objecten en met/voor het leger werkende instanties/bedrijven, die voor een groot deel helemaal niet bewaakt worden en kunnen worden (zie oa Onkruit's wilde wegwijzer); wat in Volkel kon, kan hier in de buurt veel beter en het scheelt bovendien in de reiskosten. En er is nog meer onder de zon dan militarisme.

In plaats van de vinger voor de zoveelste keer op de alombekende zwerende plek te leggen, kunnen we dmv direkte acties bv hier in de buurt heersende belangen zonder overbodig risico schade toebrengen en weer 'ns op een andere plaats bepaalde verbanden blootleggen (en daardoor ook andere mensen aan het denken zetten), want: "WE BEVINDEN ONS NOG ALTIJD IN EEN STADIUM VAN DE STRIJD OM BEVRIJDING, WAARIN IN WEZEN EEN STRIJD OM DE HOOFDEN EN GEVOELENS VAN DE MENSEN GEVOERD WORDT, MAAR NU EENMAAL GEEN OORLOG!" (rz).

Omdat dan acties ook veel meer onvoorspelbaar zijn, zijn ze ook veel bedreigender voor de staat & co. en zullen daarom harder aankomen dan op een vereelde plek als Woensdrecht.

basisbonzokratie

Terwijl de aanduidingen basisgroepen en -demokratie doen vermoeden dat deze groepen niet-autoritair georganiseerd zijn, zitten er behoorlijk wat steken los: hoewel door de kleine omvang grootscheepse pyramidale machtsvorming onmogelijk is, zijn binnen de basisgroepen onverkenbaar autoritaire verhoudingen aanwezig: bonzen & aktievee, akties op afroep, waar een blind vertrouwen in de 'leiding' van het

uitstapje aan de dag gelegd moet worden, of Dodewaard 1980: toen meenden de basisgroepen het recht te hebben om over het doen en laten van de overige aanwezigen te mogen beslissen.

Ik wil hier niet zover gaan om te beweren dat bepaalde mensen bewust carrière aan het maken zijn of aspireren als Mient-Jan II getrouwd te worden. Goede bedoelingen zal hopelijk iedereen toch wel hebben (op die BVD-erna), alhoewel.....

Maar de staat in ieders hoofd blijkt toch nog steeds oppermachtig: terwijl aan de ene kant iedereen in de basisgroepen op een of andere manier heersende normen en opvattingen heeft afgezworen -maw bepaalde heersende autoriteiten niet meer erkent- is aan de andere kant het systeem blijkbaar zo verinnerlijkt, dat bij de opbouw van een tegenbeweging autoritaire structuren geaksepteerd worden. Dit begint in feite al met het bijna blinde vertrouwen dat -in principe voor één keer, maar in de praktijk steeds- aan een aantal semi-prof organisatoren wordt geschonken, waarbij aktievoerdersters uiteindelijk niet allemaal van alle details op de hoogte zijn (en bv de weg kwijtraken). En het eindigt met het aanspraak maken op een leidersrol zoals bij Dodewaard: "...Leden van de organiserende actiegroep controleren de lange rijen betogers op stokken, hamers en andere slagvoorwerpen en anders wordt er bij de afzettingen wel voor gezorgd dat men zich aan 'de afspraken' houdt." (Volkskrant, 20-10-80).

Hieruit blijkt weer 'ns dat afwijzing van het systeem niet iets is, wat alleen op rituele wijze door het voeren van akties, meelopen in demo's enz. -bij wijze van spreken 'beroepsmatig'- geuit moet worden. Want, ook al wordt er nog zo hard tegen het systeem om ons heen aangetrapt, zolang in het dagelijks leven datzelfde systeem (machtsstructuren, sevisme enz.) in

stand wordt gehouden, help je misschien 'de goede zaak' verder, maar niet jezelf (terwijl het toch ieder voor zich is, die in eerste instantie in verzet komt). Daarom moeten we ons ook in ons eigen handelen en denken verzetten tegen het verinnerlijkte systeem en dat is een voortdurende aangelegenheid: PERMANENTE REVOLTE!

Ipv langzamerhand (onbewust) toch weer de rollen van heersers en onderdanen te kopiëren, moeten, door

voortdurend verzet tegen het opduiken van autoritaire neigingen, zulke verhoudingen steeds de kop ingedrukt worden. Dit betekent praktisch, dat niet steeds dezelfde mensen dingen uitzoeken en organiseren en dat iedereen bij de keuze van aktiemiddel en -doel betrokken wordt en niet min of meer voor een voldongen feit wordt geplaatst (waarbij nauwelijks tijd voor nadenken en een zelfstandige keuze mogelijk is). En dat ligt niet alleen aan de bonzen, maar ook aan al diegenen die overal achteraan hobbelen. Om geheimhouding te bewaren, zal dan in kleinere groepen gewerkt moeten worden (of: iedereen aan z'n/haar verstand brengen dat op til staande akties niet overmatig rondverteld moeten worden, als dat nodig is). Grote akties blijven dan mogelijk door bv een serie (samenhangende) akties op één dag, zoals de Dag van de Onrust.

Dat op de prikken die door de BVD & co. de laatste tijd zijn uitgedeeld met een verscherping van de autoritaire toestanden binnen de basisgroepen als stuip trekking wordt gereageerd, is weliswaar 'normaal', maar wel een stap in de verkeerde richting. Laten we onszelf niet inpakken (en aanpassen)!

speurneuzen

Anti-militaristen uit het hele land, onder wie negen (totale) dienstweigeraars, hadden voor woensdag 21 maart een axie gepland in en bij het grootste munitiekomplex van Nederland, dat in Veenhuizen ligt. Dit munitiekomplex, waar 280.000 ton konventionele munitie op oorlog ligt te wachten, is zeer zwaar beveiligd: infrarood videokameraas, geluidssensoren, trillinggevoelige grond, honden en -uiteraard dubbele hekken en prikkeldraad. Direkt tegenover deze opslagbunkers ligt het kantoor van het complex, mét komputer.

Het plan was om het kantoor te bezetten, de komputer gegevens te laten uitbraken en buiten het complex te blokkeren en te kalken.

De axie ging niet door: uitgelekt naar de BVD.

de voorbereiding

Het idee voor een axie in Veenhuizen wordt eerst besproken op het Gronings overleg van basisgroepen en tijdens een weekend voor aanstaande (totale) dienstweigeraars, geen van beide écht geheime bijeenkomsten. Vervolgens wordt er een voorbereidingsgroep gevormd. Mensen gaan met de fiets foto's maken bij het complex; als bewakers vragen wat ze daar doen, geven ze geen antwoord. Later probeert iemand het kantoor van binnen te bekijken onder het voorwendsel dat-ie student is die onderzoek wil doen naar de motivatie van soldaten. Als z'n naam wordt gevraagd geeft-ie een valse naam op. Vanwege het geheime werk is onderzoek onder soldaten in Veenhuizen niet mogelijk, wordt 'm gezegd, een officieel verzoek daartoe moet op een andere kazerne ingediend worden. In februari gaan mensen bij het munitiekomplex posten, zo nu en dan met een auto. Op 29 februari komt de voorbereidingsgroep op de anarchistiese camping 'Tot Vrijheidsbezinning' in Appelscha bij elkaar om de axie voor de laatste keer door te praten. De plaats van het axie/perscentrum wordt bepaald, de datum van de axie wordt op 21 maart gesteld en er wordt gepraat over een eventuele uitwijkaxie bij het mobilisatiecomplex in Donderen -voor het geval het plan-Veenhuizen uitgelekt zou zijn. Nog tijdens de vergadering komt een blauwe Volvo het terrein oprijden: recherche, op zoek naar camping Hulshorst, waar een inbraak gepleegd zou zijn. De argwaan is niet zó groot, dat uitlekken van de axie gevreesd wordt.

BVD op huisbezoek

Dan, op 8, 9 en 10 maart, komen BVD-agenten bij vier mensen aan de deur.

Ze weten alles van de geplande

axie: de datum, de dienstweigeraars die meedoen, de inbraak in de komputer, de uitwijkaxie. Ze zijn duidelijk niet uit op nog meer informatie of het ronselen van infiltranten. Het enige doel is: het voorkomen van de axie. De mensen die bezocht zijn, zijn achterhaald via de kentekens van hun auto's, die bij Veenhuizen, de anarchistiese camping in Appelscha, en een overleg van anti-mili's in Utrecht signaleerd zijn. Geen van hen had een centrale rol in de voorbereiding van de axie, maar ze waren er wel bij betrokken.

Na deze huisbezoeken heerst er een opvallende politie-activiteit in Appelscha, Veenhuizen en omgeving. De post van een jongen uit de voorbereidingsgroep wordt opengemaakt. Als hij verhuist en telefoon aanvraagt, krijgt hij die binnen twee dagen. De week vóór de geplande axie-datum krijgt Nol, wiens huis axie/perscentrum zou zijn, een kaartje van de PTT: zijn telefoon wordt 21 maart, de datum van de axie, afgesloten "wegens reparatiewerkzaamheden". Ook de voorzitter van het vredesplatform Ooststellingwerf krijgt zo'n kaartje van de PTT. Als het nog niet duidelijk was, dan is het dat nu wel: de axie moet koste wat het kost voorkomen worden.

lekken

Hoe is deze axie nou uitgelekt? Da's (nog?) niet duidelijk. De mensen van de voorbereidingsgroep vinden het niet waarschijnlijk dat er bij hun een informant/e tussen zat. Verder zijn er natuurlijk tal van momenten waarop de BVD (of andere inlichtingendiensten) de axie op het spoor kan zijn gekomen: tijdens de twee niet-geheime vergaderingen waar de axie voor het eerst besproken werd, tijdens het fotograferen, het 'studente'bezoek, het posten. Tenslotte kan de vergadering van 29 februari in Appelscha afgeluisterd zijn. Alle informatie over de axie die de BVD-ers bij hun bezoekjes prijsgaven, was op deze vergadering doorgesproken. Het is mogelijk dat verschillende brokjes informatie de BVD naar die vergadering in Appelscha geleid heeft, waar ze dan uiteindelijk een totaalbeeld van de axie kregen. Die camping zijn ze volgens één van de huisbezoekende BVD-ers "al jaren aan het inleggen", dwz in de gaten aan 't houden.

nieuwe aanpak?

een andere vraag is, waarom de BVD deze axie per se wilde voorkomen, terwijl bij vorige uitgelekte axies volstaan werd met het posteren van smerissen en maresjoes bij het axiedoel.

Waarschijnlijk is 'Veenhuizen', en dan met name de komputer, veel belangrijker dan het leek: zo sprak

de voorbereidingsgroep steeds over "een komputer" in het kantoor, terwijl de huisbezoekende BVD-ers het over "het komputercentrum" hadden, waarin ze dus waarschijnlijk veel te verbergen hebben. Het lijkt erop dat het beleid per axie bepaald wordt:

Tegelijkertijd is het een 'gebaar' van de BVD, zo van 'we weten alles van jullie, dus je kan wel ophouden'. We moeten gaan denken dat ze inderdaad alles van ons weten, zodat we mekaar gaan wantrouwen, en de moed voor konfronterende, geheimvoorbereide axies verliezen, in apathie vervallen - onszelf verlammen.

Juist nu, nu er behoorlijk wat anti-mili groepen actief zijn, nu de plaatsing van kruiskroketten een goede aanleiding kan zijn voor radikalisering van gematigde vredesgroepen, en nu het crisisbeleid van de regering tot verbindingen tussen verschillende groepen die zich tegen dat beleid verzetten en er dus een goede mogelijkheid tot intensivering van 'het Verzet' kan ontstaan, (hèhè) juist nu is het voor de inlichtingendiensten natuurlijk heel belangrijk om dat verzet te verlammen. Temeer omdat gebleken is dat anti-mili's wel degelijk in staat zijn bedreigende axies uit te denken en te voeren (zie de bunker- en MI60-inbraken).

Het is voor ons noodzakelijk om een antwoord te vinden op deze intimidatie. Vragen waarmee we daarbij te maken krijgen zijn o.a.:

Zijn geheim-voorbereide axies nog wel mogelijk of laten we ons dwingen onszelf te beperken tot openbare axies? Als we kiezen voor geheim-voorbereide axies (náást openbare), welke grenzen stellen we onszelf dan? Kunnen we nog grote (landelijke) axies op touw zetten; wat voor manieren kunnen we dan bedenken om uitlekken te voorkomen, zonder een scheiding te weeg te brengen tussen een klein groepje dat alles voorbereidt en het voetvolk dat, niet of nauwelijks op de hoogte van de axieplannen, steeds weer kan komen opdrijven? Maw, zijn grote geheime axies nog voor te bereiden op een manier die we zien zitten; otonoom, basisdemokraties enz.? Of is dat alleen mogelijk bij geheime axies die door kleine vertrouwde groepjes uitgedacht en gevoerd worden? Waarbij we dan weer goed moeten waken tegen dreigend isolement & kriminalisering, zeker bij een zich verscherpende repressie.

Kortom, we hebben genoeg om over na te denken en te praten. Maar hou naast alle discussies tijd vrij op 9, 10 en 11 juni, want dan is het traditionele anarchistiese pinxterweekend op de camping in Appelscha (Aekingaweg 1^a) en dit jaar gaan we van daaruit met z'n/d'r allen naar het munitie/komputercomplex om daar weet-ik-veel-wat-niet-allemaal uit te halen. Tegen militarisme en BVD-intimidatie.

greenham

Dit zijn stukjes uit het dagboekje dat ik bijhield in Greenham Common. Er hebben de afgelopen weken zowel in de Zwarte als in Bluf! uitgebreide stukken over het vrouwenvredeskamp gestaan, waarin je wel veel feiten en geschiedenis kan lezen. Het leek me dus niet nodig om dat verhaal weer te vertellen.

Vrijdagavond. Je vraagt je soms af... Kaat en ik zitten in de stationswachtkamer moed te verzamelen voor de wandeling naar het kamp. Er komt een jongen binnen en we raken aan de praat. Hij is wel vriendelijk.

- Waar kom je vandaan? - Greenham, zegt hij. - Ah!! reageren wij enthousiast

Hij legt ons uit hoe we moeten lopen. Pas later beseft ik dat hij van de basis komt en natuurlijk niet van het kamp... Hij vindt het vervelend om de basis te bewaken. A waste of time. De vrouwen aan de ene kant, scheldend, de soldaatjes aan de andere kant, ook scheldend.

De vrouwen knippen het hek kapot en de soldaatjes repareren het weer. Wat is het nut? Voor de soldaatjes lijkt het me in elk geval stomvervelend. Ik weet niet meer waarom ik hier nou zo graag heen wilde. Een beetje onrustig loop ik naar het kamp.

Een paar uur later.

Het is zo goed hier te zijn! Nu weet ik het weer! Kaat en ik blijven op Indigo Gate, een fijn kamp. Vijf vrouwen, en daarmee het kleinste van de zes kampen, het is open en vriendelijk. Ik ervaar geen feministies bolwerk of zoiets, waar ik een beetje bang voor was. Een goeie rustige sfeer.

Mable woont hier voor een paar weken, ze is echt geweldig. Mable is denk ik wel bijna 70. Samen gaan we even plassen in de bosjes van het golfveld, ze houdt mijn arm vast om niet te vallen, rheuma en nog wat versleten gewrichten. Zeven grote kinders op de wereld, wat een moeder! Later in de week hoort ze dat haar zesde kleinkind is geboren, maar zo midden in de ontruïmingen wil ze niet naar huis toe gaan.

Zondagnacht, uurtje of twaalf.

We zijn nog maar met z'n vijven op Indigo, het weekend is weer voorbij. Er is niet zoveel hout en eten meer, maar daar maakt niemand zich zorgen om.

In het weekend rijden auto's af en aan met daarin vrouwen en soms ook mannen

uit heel Engeland, soms uren rijden. En al deze bezoekers komen enorme ladingen brandhout, eten, snoepgoed en weet ik veel wat al niet meer brengen. Het is ongelofelijk. Veel van die mensen lijden aan iets vreemds: Ze bedanken ons voor het geweldigs dat we doen, spreken hun bewondering uit, sommigen voelen zich duidelijk schuldig.

Ze blijven praten over "jullie" en los daarvan "wij".

Ze beseffen niet dat ze er zo heel erg deel van uitmaken. Zelf ook Greenham-wimmin zijn! Ik denk dat als je hier lang woont, je de waarde van al die gulle giften een beetje uit het oog verliest: Sommige mensen hebben uren in de keukens gestaan en ik denk alleen "ach ja, ik neem nog een stukje cake."

Ik denk dat het kamp heel veel vrouwen in staat stelt om voor het eerst iets daadwerkelijks te doen met hun anti-militarisme, al is het dan niet meteen een actie. Ik begrijp de houding van vrouwen die hier permanent wonen

ook erg goed. Die weekends zijn vreselijk vermoeiend, je kan niet steeds de gevraagde aandacht en interesse en "dankbaarheid" opbrengen.

Een beetje zoals toen Kaat en ik aan het liften waren: "Ja, we vinden Engeland heel mooi. Ja, Holland is inderdaad helemaal plat...!"

Alleen ligt hier de verhouding anders. Later maken we gelukkig ook veel bezoekers mee die op een veel gewonere manier langs komen, niet zo op-bezoek-zijn.

Maandagmiddag. We willen net ons potje gaan koken maar nee hoor: Eviction. We horen dat ze al bijna ontruimd zijn bij Blue-gate, de eerste van de drie noordelijke kampen en de bailiffs (een soort deurwaarders) zullen zo wel hier zijn. De politie komt mee en ook de munching-machine. De "munchies" hebben is engels voor vreetkick hebben, dus je kan je er wel wat bij voorstellen.

wimmin

te sterk voor hoge heren

Snel pakken we onze persoonlijke bezittingen bij elkaar, tenten oprollen en in de enige auto proppen. Ondertussen beginnen de bailiffs al onze spullen in de muncher te gooien: crash crash en dat zie je dus nooit meer terug. We rennen in het rond, redden wat je redden kan! Je armen vol met troep. Zelfs ons brandhout gaat in de vuilniswagen.

Dan gaan de bailiffs weer, naar 't volgende kamp, Violet Gate. En daar zitten wij dan: weg hele kamp. Eerst achter die etters aan om Violet te helpen en zo komen de bailiffs nog twee keer de kampen langs om nog wat onder je neus weg te snaaien en dan is 't weer voorbij.

Blue, Indigo en Violet zijn nu in dezelfde staat; groepje vrouwen om een vuurtje en verder niets. Maar de stemming is prima. We besluiten dat we wel fish and chips verdiend hebben.

Een paar vrouwen zitten te praten over de mening die in sommige delen van de officiële vredesbeweging CND geheard wordt: dat 't maar beter is als Greenham bij de aangekondigde ontruiming van 2 april definitief ontruimd wordt en daarmee een mooie legende wordt zoals de Suffragettes. . . . Dom dom dom!! Als je hier bent merk je dat steeds meer vrouwen door Greenham betrokken raken bij de vredesbeweging en hun kracht voor 't eerst beseffen.

Wat het precies is weet ik niet, maar er gebeurt hier zo iets goeds tussen de vrouwen.

Donderdagochtend 8 uur.

Zijn we voor de grap zo vroeg opgestaan? Nee natuurlijk niet!! We zijn weer eens ontruimd. Zelfs hier wen je eraan, ik voelde me niet meer zo machteloos en kwaad en rende niet meer als een kip zonder kop rond. De drie vrouwen die de nachtwacht hadden gedaan waren hier voor het eerst en ze waren erg overstuur. Ik had van mezelf ook niet gedacht dat ik nog eens zou staan zingen tijdens een ontruiming en me daarbij echt sterk voelen.

Vrijdag.

Vanmorgen vroeg een hele tijd in mijn eentje bij het vuurtje gezeten en naar het verkeer wat in en uit de basis rijdt gekeken. Alle Amerikaanse militairen wenden plichtsgetrouw hun hoofd af als ze het kamp passeren. Het is hen verbo-

den met ons te spreken of zelfs maar in de ogen te kijken. En dat doen ze dus niet. Vandaag wordt er geoefend op de basis. Een konvooi enorme legervoertuigen dendert een keer of tien langs. Eén van de grote vrachtwagens herbergt de controlekamer, de anderen zijn de launchers, de lanceerinstallaties van de kruisraketten. Er rijdt een hoop militaire politie voor en achter. Een onheilspellend gezicht, deze gigantische gevaartes die met zo'n 80 kilometer per uur langs denderen.

Dat oorlogje spelen op de basis doet heel onwerkelijk aan. Op een ochtend zitten we lekker koffie te drinken als er een sirene begint te loeien. Tien meter van ons vandaan, aan de andere kant van het hek begint voor de Amerikaanse soldaten de oorlog. Ze rennen rond, zetten hun gasmaskers op en plukken wat aan hun geweren. De engelse soldaten blijven rustig doorpraten, steken nog een sigaretje op.

De sirene loeit weer; Black Alarm vertellen de vrouwen me. De bom zal nu binnen enkele ogenblikken vallen. . . . De Amerikanen zoeken snel dekking achter een stapel zandzakken en bedekken hun hoofd met hun armen. Ze blijven

doodstil met een benauwd gezicht liggen wachten op de klap.

En wij schenken nog een kopje koffie in, kijken toe. De Engelsen staan ook min of meer geamuseerd toe te kijken. Heel raar. Als je bedenkt wat er eigenlijk gebeurt krijg je het er koud van.

Een belangrijk verschil met het V.A. K. in Woensdrecht, dat een eind van de basis af ligt, vind ik, dat je voortdurend met de basis gekonfronteerd wordt en op jouw beurt alles en iedereen van de basis konstant met dit permanente protest konfronteert.

Hoe zouden die soldaatjes zich voelen als ze daar op wacht staan in hun eentje. Zich doodvervelen terwijl aan de andere kant van het hek vrouwen praten, lachen, koken, zoveel steun ontvangen.

Den Haag, 9 april.

Ik wil nog vertellen dat "de Grote Onttruiming" op 4 april behoorlijk heftig en groot aangepakt is geweest, maar dat dezelfde dag nog er weer 6 kampen opgebouwd waren. De kracht en solidariteit van de Greenham-wimmin is veel en veel te sterk voor de hoge heren!

Frans.

HAAGS VREDES PLATFORM Reacties

Na het nogal negatieve artikel over het HVP in de Zwarte nr 3 kwamen er nogal wat reacties binnen van voor-en tegenstanders van dit 'brede' overleg. Daarom ditkeer een paar reacties naast elkaar.

Het platform is een overleg en coördinatiegroep, in die zin dat het probeert de vele afzonderlijke acties van allerlei groepen tegen (vooral) de kruisraketten op elkaar af te stemmen, initiatieven van kleinere groepen een bredere basis te geven en samen grotere acties voor te bereiden. Vooral bij de voorbereiding van de 29 oktober-demonstratie in Den Haag is het overleg actief geweest. Daarnaast organiseert men samen ieder jaar de 'vredesfietsocht' naar de vliegbasis Valkenburg. Onder de vlag van het HVP werden ook de acties 'Den Haag Kernwapenvrije gemeente' en de deelname aan de 'omsingeling' van Woensdrecht georganiseerd.

Sinds 29 oktober is het platform ook verbreed met o.a. D'66 en PvdA, niet bepaald dagelijkse vredesactivisten, wat de daadkracht van het HVP blijkbaar niet heeft vergroot. Bovendien lijkt de fixatie op de 48 kruisraketten, het topje van een ijsberg van wapeniging, oorlogsvoorbereiding en binnen- en buitenlandse repressie, niet veel goeds te voorspellen voor 'de vredesbeweging' na de datum van al of niet plaatsing (zie daarvoor de ervaringen in Duitsland en Engeland).

Draagt het 'brede draagvlak' van het platform iets bij, of slaat de kleurloze matheid toe, waar een zo breed scala aan meepraters het unaniem eens moet worden over de strategie?

Peter Hijmans, zelf vertegenwoordiger geweest, lid van de PSP en schrijver van het artikel in de Stadskrant, erkend dat er niet al te radicale standpunten van het HVP te verwachten zijn: "Het is dan ook geen actiegroep". Of partijen als D'66 en PvdA, die sterk aan partijpolitiek hangen geen blok aan het been zijn? Peter verwacht dat deze groeperingen toch wel opstappen als het moment van plaatsing nadert en de acties harder worden. Voorlopig worden echter de wat verder gaande voorstellen voor actie (massale belastingstaking bij plaatsingsbesluit,

werkonderbreking van een kwartier(!) vóór het kamer-debat, besmet verklaren van Woensdrecht-werk en blokkades bij Woensdrecht als besluten wordt tot plaatsing) unaniem gesteund door het HVP, waarmee hij duidelijk tevreden is.

Van een samenwerking met bv. de Midden-Amerika-groepen en een breder verzet tegen militarisering en V.S.-interventie ziet hij voorlopig weinig terecht komen, omdat zelfs een partij als de CPN alleen wil richten op de kruisraketten, om de 'brede basis' niet te verliezen. Voorlopig verwacht hij in ieder geval nog veel van de komende aktieweek tegen de plaatsing (6 tot/met 12 mei) en vind hij het platform een duidelijke functie hebben.

Het gevoel dat de gematigde klups de slagvaardigheid afremmen wordt duidelijk door velen binnen het platform gedeeld. Een aantal groepen hebben duidelijk het gevoel dat het teveel blijft bij praten en uitwisselen van ideeën, zonder dat er op deze manier veel meer mensen bij het verzet betrokken worden. Uiteindelijk vinden toch voornamelijk de 'lieve' acties brede steun, die ze ook zonder het platform wel zouden vinden. Op hardere acties wordt volgens hen nauwelijks ingespeeld. Toch zien maar weinigen een betere vorm, gezien de grote pluriformiteit van 'de vredesbeweging'.

Frans v.d.Vlugt, namens het S.A.P. vertegenwoordigd in het Platform, en hard in de weer met de publiciteit rond de komende aktieweek, stelt eerst dat hij de gematigde groepen niet als remmend ervaart.

Als ik hem vraag naar de kansen op een verbreding van de activiteiten naar andere vormen van militairisme, en bv. de link naar de onderdrukking elders die dit meebrengt, moet hij toegeven dat hierbij zeker weinig steun te verwachten zal zijn van PvdA en het Haagse IKV, terwijl hij zelf de noodzaak, gezien de terugval van de vredesbeweging in Engeland en Duitsland, wel ziet.

Hij koppelt daaraan de opmerking dat er volgens hem ook maar weinig mensen met verdergaande acties, zoals anti-militaristische bezig zijn. De betrokkenheid van Haagse basisgroepen tegen militair-

risme bij het VredesAktiekamp in Woensdrecht en verschillende recente acties (MIMC, Capelle, Bunkeraktie, Reforger-blokkades, bezetting hal van Defensie, Woensdrecht-bezetting) was hem duidelijk ontgaan. Hij vindt dat die groepen dan ook maar moeten komen meepraten in het HVP. (Dat gebeurt dus allang, zij het dat de anti-militaristen daar niet duidelijk een organisatie vertegenwoordigen, maar op persoonlijke titel aan de discussies meedoen).

ACTIEWEEK

Het Haags VredesPlatform zit ondertussen niet stil. Voor het broodnodige contact met andere activisten volgt hier het programma voor de aktieweek in mei:

- Maandag 7 mei is de 'vrouwendag'. Bij het loeien van de sirenes om 12 uur zal het binnenhof bedekt raken met 'doden'. Daarna trekken de vrouwen met pamfletten door de stad.
- De hele week staat er een tentenkamp op het Binnenhof, met daarbij een info-markt.
- Woensdag 9 mei is de onderwijsdag, georganiseerd door de ABOP, vredesonderwijs, en hangt er een scholierenstaking in de lucht.
- Donderdag komt het klapstuk met een algemene werkonderbreking van een kwartier, georganiseerd door OVB en FNV, met bijeenkomsten op verschillende plaatsen in de stad. Het werk zal dus wel langer dan een kwartier stilliggen!
- Zaterdag is er een grote slotmanifestatie in Amicitia met acties van de gezondheidswerkers tegen kernwapens.
- Er wordt die week een kunstwerk gebouwd op het Binnenhof.
- gedurende de week zijn er zo'n 4 discussie-avonden georganiseerd, waaronder één over 'burgerlijke ongehoorzaamheid' (= zelf de verantwoording nemen waar politici falen). Voorzitter, op onpartijdigheid gekozen, is, lach niet, De Kok, hoofdredakteur van de Haagse Koekrand!!! Activisten zijn dus van harte welkom bij deze diskussie.

Wat denk je, zullen ze schrikken, en Reaqaan telegraferen dat hij het rakettengeld wel weer voor sociale voorzieningen kan vrijmaken? Oordeel zelf, en bedenk ook wat leuks.....

Kees Schrijver

ingezonden mededeling

Gezocht voor vrouw met kind woonruimte in een kraakpand waar meerdere mensen - liefst ook kind(eren) - wonen. Gerda - Yssel-laan 99 - Gouda.

LANDELIJK HOOFDLEGER VAN DE VREDESPAASHAZEN

2e Paasdag (23 april) 13.00 uur
Paaseieren leggen op de Vliegbasis
Woensdrecht.

Persbericht en mobilisatiebevel voor
alle

Paas-, Beun-, Varkens-, Stad-,
Dak-, Zand-, Punk-, Middenlange-
afstands-, Aktie-, Limburgse Stink-,
Vredes- en andere Hazen, alsmede
Feestkonijnen, Vlaamse Reuzen, Paas-
kuikentjes, Bunny's en wat dies meer zij,

Komt allen als de Hazewind uit jullie

Hazenleger en Haast je op je Haasbest
op tweede Haasdag naar Haasdrecht.
Wij moeten ons eitje kwijt, want als het
aan het BeunHaa(g)se gedrag van Lub-
bers en co. blijft liggen zijn wij straks
allemaal het Haasje. Daarom: Laat dui-
delijk zijndat al is de kruisraket nog zo
snel, de Paashaas achterhaalt hem wel.
Wip Daarom met ons mee op tweede paas-
dag vanaf het Vredes AktieHazenkamp
naar de basis. Sier je op met Hazenoor-
tjes en -pluimpjes en bewapen je met
kniptang en eierenmandje. Bij de basis

zullen Kniphazen ons een toegang ver-
schaffen tot de grazige weiden waar het
goed Haasje-overspringen is. En als er
eenmaal 1 Haas door het hek is volgen
er meer, want 1 Haas brengt nog geen
vrede.

Eenmaal op de basis nemen we niet

het Hazepad, maar leggen wij voor de
verb(H)aasde oogjes van de Marechaus-

see onze eitjes in de kleuren leger-
groen, marineblauw en luchtmachtgrijs.
Dan willen we nog wel eens zien hoe
een marechausse een Haas vangt.

Wij roepen alle Vredeshazen, Ak-
tierammelaars en Moeren op om Haas-
tig ongehoorzaam te zijn. Ons, Paas
Lepus Europaeus, aangestoken door het
Hollanditis Virus, strik je niet met hal-
ve waarheden. Onze Lepels vingen op
dat Lubbers beton wil gaan storten. Let
wel, wij zijn knaagdieren van het eer-
ste uur en met onze schuivers en lopers
zullen wij die versterking van onze Vre-
de tegengaan; wij zijn geen Haasvreters.

Deze Paaseierenaktie wordt gesteund
door het Landelijk Hazencomité, waarin

o.a. de Partij v.h. Arbeidsethos, Com-
munistische en feministiese Hazen Ne-
derland, Moeren voor de Vrede, Pax
Haastig, Haas en Vrede, het kan Hazig,
Nederlandse Federatie voor Vakhazen en
de radikale Vredeshazen.

onze naam is
Haas.

WOENSDRECHT 1, 2, 3 juni: bezetting, blokkade van de militaire basis & demonstratie

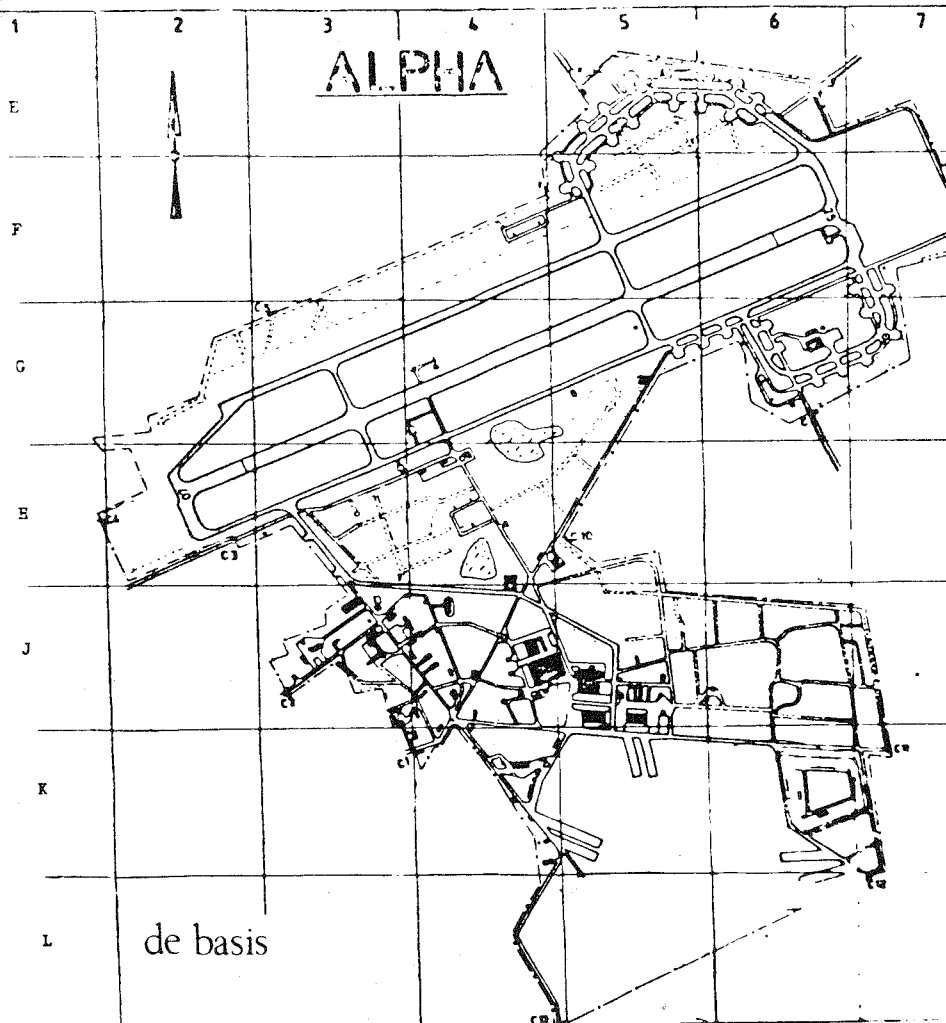
Een groepje anti-militaristen
uit Amsterdam is begonnen met het
voorbereiden van deze akties, die je
kan zien als een generale repetitie
wanneer de regering besluit tot het
plaatsen van de kruisraketten. Het
lijkt me belangrijk dat er veel
mensen meedoen, om een begin van ge-
organiseerd verzet tegen de plaatsing
te maken. Op het moment is het
zo in Nederland dat veel mensen ge-
organiseerd zijn in vredesbewegingen,
die zich behoudend opstellen naar be-
zettingen en goede voorbereide lan-
gjarige blokkades. Kleine groepjes
anti-militaristen zijn natuurlijk
wel bereid om te proberen de plaatsing
te verhinderen, maar we zijn,
als gewoonlijk, met te weinig vast-
beraden mensen om deze strijd te
winnen. Nu is het zo dat de meeste
mensen, die in Nederland wonen nog
niet dood willen en daarom tégen
plaatsing zijn. Aan de mensen kunnen
we dus vertellen over deze cursus
"landelijke zelfverdediging deel 1".
Het lijkt me goed om de aksie vooral
bekend te maken aan mensen die al
 bezig zijn met knokken tegen alle
dwang en onzin die ons door een
klein groepje profiteurs en psychopa-
ten met een machtssyndroom wordt
opgelegd.

Iets meer over de aktie. Het is
de bedoeling dat er drie tentenkam-
pen komen aan de rand van de basis,
om zo alle poorten binnen loopaf-
stand te hebben. De mensen uit
noord- en zuid-holland zorgen dan
voor één tentenkamp. Met de organi-
satie van dat tentenkamp vlot het
nog niet zo. (vandaar dit stukje).
Verder wordt er gewerkt met basis-
groepen, om te voorkomen dat een
paar baasjes voor een meute gaan be-
slissen en om ervoor te zorgen dat
mensen elkaar gemakkelijker kunnen
steunen en opvangen.

Als je mee wilt doen probeer
dan een groepje mensen bij elkaar te
krijgen of sluit je bij eentje aan.
Je kan ook meehelpen met de aksie-
voorbereidingen en het oproepen van
mensen in je eigen plaats.

De volgende vergadering van de
regio noord- en zuid-holland is op
donderdag 3 mei in Amsterdam in de
1^e Jan van der Heydenstraat 77
(tegenover het Sarphatipark). Je
kunt ook bellen: 020-769236, doorde-
weeks van 2-6.

Herman

VREDE IN BEWEGING

Zo! Die volgende aktie hebben we achter de rug; ieder kan met het roze papiertje in de hand naar huis. Natuurlijk is niemand tevreden; kritiek alom over het feit, dat de oorspronkelijke aktie is uitgelekt, dat het alternatief niet basis-demokraties werd ontwikkeld, dat de masjinegeweren niet vernield werden; kortom, dat ieder een verder wilde, maar niet op die manier. Lees de bijdragen over Volkel in dit nummer er maar op na!

Niemand besloot echter uit "de beweging" te stappen of daarheen terug te keren; omdat niemand de vredesbeweging anders definieert dan aan zichzelf. Een wezenlijk verschilpunt met het duitse definitiedenken, zoals dat ook weer uit het RZ-papier blijkt.

De vredesbeweging is ook en vooral een antimilitaristische beweging, die op haar beurt weer deel uitmaakt van de anti-imperialistische strijd. En omgekeerd onderscheidt zich de anti-imperialistische strijd van het anti-amerikanisme, dat in rechtse kringen gepropageerd wordt, juist door, zijn antimilitaristische karakter.

En geen mens binnen de vredesbeweging die denkt dat met de verandering van de plaatsing van kruisraketten de vrede gered is. Het is veeleer een teken van arrogantie wanneer een situatiebeoordeling, zoals door de RZ gemaakt wordt, daarin bestaat, dat histories-politieke samenhangen aan tamelijk willekeurige klerenbeugels van de kapitalistische-politieke garderobe worden opgehangen. De toenemende militarisering staat in direkt verband met de economische crisis in het kapitalistische systeem. Het opkomen van een vredesbeweging mag niet alleen als burgerlijke pacificatiekracht worden gezien; dit zou prima passen in de strategie van onze tegenstanders, en ze doen er alle moeite voor, de beweging hier voor te misbruiken.

Wat hindert ons eraan de vredesbeweging te zien als uitdrukking van de heersende onvrede met een crisis, die niet de onze is? Dan valt het ons ook niet moeilijk het verband te zien tussen een "jat-bewust"-aktie en een groep die het leger leger maakt.

Eksklusiviteit is de grondslag voor iedere distantieringspoging, zowel van de kant van het IKV als van de RZ, zodat beweging alleen niet alles is, maar eksklusiviteit nog minder. Inderdaad kan iedereen zien, dat sinds de aktie in Woensdrecht kritiek van andere vredesgroepen achterwege is gebleven.

De RZ-analyse van het imperialisme vind ik een uiterst waardevolle bijdrage aan de discussie binnen de beweging, zolang we Grenada niet met Oberammergau verwisselen, maar de zeemijnen voor de kust van Nicaragua naar de petroleumhaven in Rotterdam halen, of met Woensdrecht in verbinding brengen.

Liever bij Mient-Jan achterop naar Moskou, dan bij Jan-Maat voor op naar Den Haag; in Veenhuizen kan ik er dan stiekem vanaf springen!

UTREG IN EEN MUG KUN JE NIET WONEN

Oude Gracht 299 ontruimd?
Liek me reet!

De Utrege rechter Harinxma heeft beslist dat het ministerie van onderwijs ervoor moet zorgen dat de Olyphant (een Utrege kraakpand) binnen twee weken ontruimd moet zijn en dat zij uiteraard de achterstallige huur moet betalen. Na die twee weken kan eigenaar Snuif de hulp inroepen van de sterke arm om ons eruit te werken.

Tegen dit voorraad heeft de 'Stichting Verstoord Woongenot' een executiegeschild aangespannen. Deze stichting procedeert voor mensen, voor wie het niet mogelijk is om zelf (ivm anonimiteit) te procederen. Het belang van de stichting in deze zaak is het aantonen van de schijnkonstruktie-huidenstraatruuk-opgezet door Snuif en huurder (min. van onderwijs).

Deze stichting is te vergelijken met ZOROT (Zonder Recht Of Titel) in Amsterdam, welke al meerdere malen heeft geprocedeerd. In Utreg is het de eerste keer, en daarom heel belangrijk dat de stichting erkend gaat worden door de rechter.

Verstoord Woongenot eiste dat het vonnis teniet gedaan wordt. Dit deed zij door aan te tonen dat het hele proces een schijnkonstruktie is met als enige doel de bewonersters uit het pand te ontruimen. Mocht de rechter deze eis niet toewijzen, dan was de tweede eis uitstel van ontruiming met zes maanden.

Hij wilde waarschijnlijk slechts hieraan voldoen als hij de namen en 'gezinsomstandigheden' van ons kreeg, om zo te kunnen oordelen over onze urgente woningnood (de advocaat van Snuif zag ons wel zitten in Lunetten!).

Dit is te gek - de doelstellingen van de stichting worden zo ondergraven. Dan hadden we net zo goed op onze eigen naam kunnen procederen. Het is de eerste keer dat een rechter namen eist en we weigeren dan ook principieel om hieraan mee te werken.

Bovendien, als de stichting wint, zijn dan nog onze namen openbaar en heeft de tegenpartij daar alsnog voordeel bij. Juist als aangetoond wordt dat deze zaak een schijnvertoning is, moet alles weer teruggedraaid worden, zoals het was voordat het proces begon.

Wij gaan door met het haalbaarheidsonderzoek (mbv Kleine Stad) en onderhandelingen met de gemeente over aankoop of vorderen van het pand en natuurlijk met nog andere plannen....

ALS JE EEN OLIFANT TE KAKKEN ZET...
KAN JE STRONT VERWACHTEN!

de bewonersters van
de Olyphant

DOKTORANDUSSEN-

JUNTA

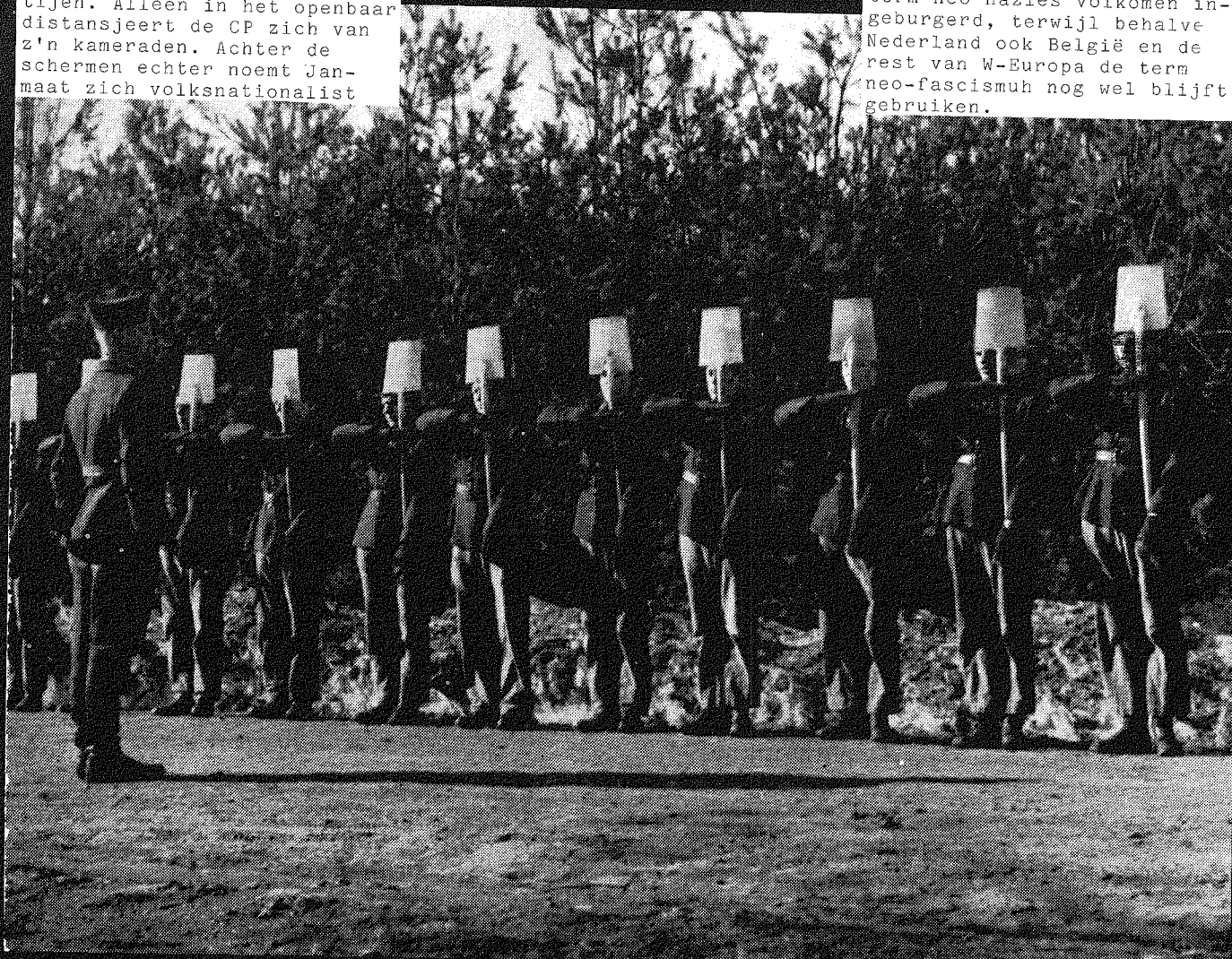
De Centruumpartij is racisties. Daar is iedereen het over eens. En juist DAAROM is de Centruumpartij niet fascisties! Hoezo dan niet? Als we het over het fascisme hebben horen we het eigenlijk over het staats-systeem van Mussolini te hebben. Het duidelijkste en bekendste verschil tussen het fascisme van Mussolini en het nationaal-socialisme van Hitler is zonder twijfel het racisme. En juist die extreem rechtse groepen die we het etiket "fascisties" opplakken bedienen zich van het racisme. Terwijl racisme niks met het historische fascisme te maken heeft. Vanuit dit oogpunt kan de Sentruumpartij (SP...) beter een nationaal-socialistische partij genoemd worden. Van andere partijen, partijen als de NVU, het NJF of wijlen NPN of NA wordt dat al min of meer geaksepteed; dat het nazies zijn. Maar de CP valt wel degelijk bij deze partijen in te delen. Ze verschilt in niets van die partijen. Alleen in het openbaar distansjeert de CP zich van z'n kameraden. Achter de schermen echter noemt Janmaat zich volksnationalist

om de radicalen achter zich te houden. Voila, het kenmerk van het nazisme en fascisme: opportunisme! Het kan wel degelijk goed werken als de CP konsekwent Nazi-partij wordt genoemd. Een hoop mensen denken bij de term nazies aan de Duitse bezetting en die mensen zullen niet zo gauw op een partij stemmen die die tijd wil doen herleven, ook al hebben die mensen last van Arabiese tokkelmuziek.

Fascisme lag daarentegen veel verder van hun bed, wij hadden hier geen last van Mussolini!

En wat Hitler betreft: hij gebruikte de parlementaire democratie om aan de macht te komen. Toen lukte het. We zullen alle zeilen bij moeten

zetten om hier niet binnen de kortste keren met een doktorandussen-junta te zitten. Overigens durf ik wel een uitzondering te maken voor twee andere partijen die momenteel geen kamerzetels (meer) hebben, de SP en DS'70. Die twee hebben racistiese programma's, maar nazisme is anders. Mijns inziens zijn het uitzonderingen die de regel bevestigen. Het OSL tenslotte heeft ook een hoop gemeen met de CP, alleen ontbreekt hier de "Blut und Boden"-theorie, die alle hiervoor genoemde partijen gemeen hebben. Er bestaan wel een hoop vooroordelen en frustraties bij het individuele OSL-lid, maar de organisatie houdt zich vrij ver van racisme. Behalve wat (overigens walgelijke) lozekreten in Sta vast (hun ledenblad) merk ik er vrij weinig van. Houwen zo. Tenslotte, de term neo-fascisme wordt lang niet in heel west europa gehanteerd. In Engeland en Duitsland is de term neo nazies volkomen ingeburgerd, terwijl behalve Nederland ook België en de rest van W-Europa de term neo-fascismuh nog wel blijft gebruiken.

BUNKERBUIT

28 APRIL

BUNKER

Bunkerbuit tentoonstelling
Anti-M videoos en diaas
EFFE KAIKE toneel

zaterdag 28 april
van 11.00-19.00 uur in
De Blauwe Aanslag
Buitenom 214
Den Haag